

Finançament: tàctica i estratègia

ENRIC MARÍN I OTTO

EL PUNT, dijous, 2 d'octubre de 2008

Les dues primeres jornades del debat de política general han posat de relleu el moment de transició que viu la política catalana. El sistema de partits no està fixat. Hem passat d'un bipartidisme perfecte amb hegemonia de CiU a un multipartidisme inestable amb hegemonia d'esquerres. És un sistema làbil i en evolució. Pot recuperar un nou esquema de bipartidisme bàsic o instal·lar-se en un multipartidisme d'incert equilibri de forces. I tots els partits tenen la impressió de nedar a contracorrent. Ningú es troba del tot còmode. Lògicament, CiU no en té prou de ser el principal partit de l'oposició: la consolidació d'una hegemonia d'esquerres faria interminable la travessia del desert. El PSC sap que el fracàs del segon tripartit significa la fi dels governs d'esquerres. Esquerra es debat entre tornar a ser un dels tres partits petits i perifèrics o consolidar-se com un dels tres partits que encarnen la centralitat política del sistema. Iniciativa es debat entre la identitat de partit complementari (del PSC) o el reforçament de la posició de partit amb projecte polític propi i autònom. I, finalment, el PP no sap que inventar per trencar la seva condició de partit que viu a l'extraradi del sistema. Ciutadans és un cas especial: té vocació radical de partit excèntric. Resultat: tots els partits necessiten marcar perfil propi. Tots es creuen obligats a gesticular constantment. I quan neden a contracorrent ho fan colpejant l'aigua. Aixequen molta escuma i avancen poc o res. Amb el tema del finançament, els partits (com el conjunt de la ciutadania) saben que som davant un tema estratègic. Això que en diem un tema de país. Com quan l'economia nord-americana es veu sacsejada i amenaçada per la severíssima crisi financera. En aquests casos, els

partits son cridats a deixar de banda les diferències tàctiques per posar en primer pla les coincidències estratègiques. Pur sentit comú. Però, tot i aquest reconeixement, els partits catalans no són capaços de deixar de banda la pulsio tàctica. El PSC necessita la unitat, encara que només sigui per no qüestionar la cohesió del govern. Però no pot repetir la història de l'Estatut, en la qual el govern va aparèixer com a convidat de pedra del pacte entre l'oposició i el govern central. CiU no pot trencar la unitat de forma equívoca, però voldria aparèixer com el millor defensor i representant dels drets dels catalans. I Esquerra és la defensora més rotunda i insistent de la unitat. Per convicció i per interès. Però en aquest episodi no pot aparèixer diluïda i desdibuixada entre els dos partits majoritaris. Iniciativa i el PP tenen menys marge de maniobra. Un seguiment atent dels discursos fa pensar que, en primera instància, es podria imposar la raó estratègica. Artur Mas ha parlat d'unitat fotogràfica. Però, ara com ara, això no seria garantia definitiva amb vista al tram final de la negociació. I si en el darrer moment s'ha d'imposar la dispersió tàctica de vol gallinaci, millor no crear falses expectatives. Seria pitjor.